

ราศีมิถุน

จัดอยู่ในธาตุดิน

เป็นคนมีความมุ่งมั่นพยายาม
ใจอ่อนและชอบช่วยเหลือผู้อื่น

สั่งซื้อหนังสือของ Sofa Publishing ได้ที่ www.sofapublishing.com

บทนำ

เด็กน้อยที่ถูก พลุธากลับคืน!

อากาศร้อนอบอ้าวเสียจนผู้เป็นพ่อออกเป็นหัวลูกชาย

ตัวเล็กอายุย่างสี่ขวบไม่ได้ แต่ครั้งจะละทิ้งหน้าที่การงานของตัวเอง ก็ไม่ใช่วิสัย บ้านทรงยุโรปหลังใหญ่ซึ่งเขาเป็นวิศวกรนั้นกำลังเริ่มก่อร่าง สร้างฐานตามแบบที่เจ้าของต้องการ เขามีหน้าที่ต้องคอยควบคุม ให้ทุกอย่างออกมาถูกต้องและสวยงาม ไม่ให้เสียชื่อบริษัท ขณะที่ ลูกชายตัวน้อยยังวิ่งชนพลาทามันนั้นตามประสาเด็ก แต่ดก็ร้อน อบอ้าว มีหน้าซำยังกลัวว่าลูกชายจะวิ่งไปเจอกับตะปูหรือเศษไม้เศษหิน จนเจ็บตัว สุดท้ายผู้เป็นพ่อจึงอุ้มสุดรักสุดดวงใจไปนั่งที่เก้าอี้ผ้าหิ่อ่อน ได้ต้นไม้ใหญ่ทางด้านหนึ่งของบ้าน แล้วกำชับนักกำชับหนาโดยที่ไม่รู้เลยว่าผู้เป็นลูกนั้นจะเข้าใจในสิ่งที่บอกหรือไม่

“พสุรพ่อตรงนี้นะครับ อย่าไปวิ่งเล่นที่ไหน เดี่ยวอีกแป๊บหนึ่ง พ่อจะพาไปกินไอติมนะ” ผู้เป็นพ่อลูบหัวลูกชายตัวน้อยเบาๆ อีกฝ่าย ไม่ได้ตอบรับแต่อย่างใด ยังคงสนใจหุ่นยนต์พลาสติกในมือของตัวเอง ตามประสาเด็ก

ผู้เป็นพ่อเดินออกมาจากที่ตรงนั้น แต่ยังคงที่จะเป็นห่วงลูกชาย ไม่ได้จนต้องหันกลับไปมองบ่อยๆ จนเสียสมาธิในการทำงานพอสมควร จนเมื่อวางใจว่า ‘พสุธา’ ลูกชายคนเดียวของเขาคงไม่วิ่งเล่นหายไปไหนแล้ว จึงเดินหายไปกับลูกน้องอีกทางหนึ่งของตัวบ้าน ทิ้งให้พสุธาเล่นคนเดียวอยู่นานสองนาน

จนกระทั่ง...

พสุธารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงใครบางคนกำลังเอ่ยเรียกมาอย่างแผ่วเบาตามสายลมร้อน เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมองรอบตัวเพื่อหาที่มาของเสียง ด้วยนึกว่าเป็นเสียงของพ่อที่เรียกเขาแล้วจะพาไปกินไอศกรีมอย่างที่ได้อัญญาไว้ แต่กลับไม่ใช่เช่นนั้น...เด็กน้อยเห็นเงาดำๆ ของใครคนหนึ่งยืนนิ่งอยู่ที่กองดิน เขากวักมือซ้ำๆ แล้วเรียกเด็กน้อยเบาๆ ด้วยเสียงเยือกเย็น

“หนู...มาเล่นตรงนี้ไหม ? มาขุดดินตรงนี้ไหม ?”

พสุธาเงยหน้าขึ้นจากหุ่นพลาสติกในมือ มองตรงไปยังเจ้าของเสียง ตั้งคล้ายมีแรงดึงดูดมหาศาลดลบันดาลใจให้เด็กน้อยกระโดดลงจากเก้าอี้ม้าหินอ่อนแล้วเดินกึ่งวิ่งตรงไปยังกองดินแห่งนั้น มือโยนหุ่นพลาสติกตัวโปรดไปอีกทางแล้วนั่งลงเล่นก่อดินพรางหัวเราะคิกคักราวกับกำลังพูดคุยอยู่กับใครบางคน ทั้งๆ ที่ตรงนั้น...ไม่มีใคร!

เสียงรถบรรทุกครางกระหึ่มดังเข้ามาในบริเวณก่อสร้าง ทางด้านหลังบรรทุกดินสำหรับการก่อสร้างมาจนเต็ม ชายคนขับหันมองดูกระจกข้างเพื่อให้เห็นทิศทางการจราจร เมื่อเห็นว่าทุกอย่างปลอดภัยปลอดโปร่งทางโล่งสะดวกจึงจัดการยกเครื่องกระบะที่บรรทุกดินขึ้น ปล่อยให้มันเทสิ่งที่นำมาลงบนกองดินเดิมอย่างซ้ำๆ โดยที่ไม่เคยรู้เลยว่ามันกำลังทับเด็กน้อยผู้เคราะห์ร้ายให้จมลงในนั้น...เด็กน้อยที่กำลังถูกพสุธากลืนกิน!

ได้เวลาพักเที่ยงแล้ว ผู้เป็นพ่อสั่งให้คนงานแยกย้ายกันไปทานข้าวตามเวลาพัก ส่วนตัวเองเดินกลับไปยังม้านั่งที่ได้ทิ้งพสุธา

ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนไว้ แต่สิ่งที่พบคือความว่างเปล่า ไร้ซึ่งเงาของเด็กน้อยที่เขาสั่งกำชับนักกำชับหนาว่าอย่าไปเล่นที่ไหน แต่เด็กก็คือเด็ก วันยันค่ำ

“พสุ...พสุอยู่ไหนลูก พ่อกลับมาแล้ว เตียวจะพาไปกินไอติม พสุ...ได้ยินพ่อแม่ไหม ?” ผู้เป็นพ่อส่งเสียงเรียกหาลูกชายไปทั่วบริเวณ ยิ่งเดินไปไกลยิ่งหัวใจขึ้นมาอย่างประหลาด จากการก้าวเท้าอย่างซ้ำๆ เปลี่ยนเป็นวิ่ง เสียงร้องเรียกกลายเป็นเสียงตะโกนที่เจือเสียงสะอื้นในที คนงานที่ได้ยินเสียงต่างพากันวิ่งตรงมาหาผู้เป็นนายเพื่อสอบถามเรื่องที่เกิดขึ้น ก่อนจะพากันช่วยตามหาเด็กน้อยจ่าละห้วน ในใจของผู้เป็นพ่อ คิดในแง่ร้ายไปต่างๆ นานา ไม่ว่าจะเป็่่นถูกลักพาตัวไป ถูกรถที่ถนน ด้านหน้าชน หรืออาจจะตกลงไปในบึงน้ำหลังบ้าน แต่ครั้นเมื่อไปหาดู กลับไม่พบอะไรผิดปกติ

พสุ...ลูกอยู่ไหน...ลูกอยู่ไหนกัน!

“คุณวีระครับ...คุณวีระ” เสียงของคนงานชายคนหนึ่งวิ่งหน้าตื่น เข้ามาหาเจ้านาย คนถูกเรียกรีบหันไปมองด้วยความดีใจ นี้กว่าพบลูกชายของเขาแล้ว

“เจอพสุแล้วหรือ ที่ไหน ? พสุปลอดภัยไหม ?”

“เปล่าครับ ผมเจอไอ้...มันใช้น้องของพสุหรือเปล่าครับ ?”

ลูกน้องยื่นหุ่นพลาสติกให้กับผู้เป็นนาย อีกฝ่ายตาโตด้วยความตกใจ เหมือนหัวใจที่เต้นแรงเมื่อสักครู่กำลังจะหยุดเสียโดยพลัน น้ำเสียงที่สิ้นเครือถูกเค้นออกจากลำคอที่เหมือนตีบตันไปด้วยก้อนอะไรสักอย่าง

“เจอที่ไหน ? เจอหุ่นยนต์ของพสุที่ไหน ?”

“กองดินทางด้านโน้นครับ” ลิ่นเสียงของคนงาน ผู้เป็นพ่อวิ่งตรงไปยังเป้าหมายโดยทันที แต่เดินวนหาลูกชายจนทั่วก็ไม่พบ นาที่นั่น ลางสังหรณ์บางอย่างส่งกลิ่นรุนแรงจนรู้สึกได้ว่าพสุหาไม่ได้หายไปไหน หากแต่อาจจะอยู่ตรงนี้...ในกองดินกองนี้! “พวกเรา...ช่วยกันรื้อกองดิน

หน้อย พสุธาจอยุ่ในนั้น”

คนงานสองคนรีบคว้าจอบกับพลั่วขึ้นมา เตรียมจะจ้วงลงก่อนดินแต่วีระรีบร้องห้าม

“จะบ้าหรือยัง! ถ้าลูกผมอยู่ข้างในจะไม่โดนจอบโดนพลั่วสับเข้าหรือ” เมื่อเห็นว่าไม่ได้ตั้งใจ ผู้เป็นพ่อจึงจัดการถกแขนเสื้อขึ้นเพื่อความทะมัดทะแมง ก่อนจะใช้มือทั้งสองของตัวเองตะกุยดินออกอย่างไม่กลัวเจ็บ คนงานต่างพากันมารุมดูผู้เป็นนายที่มีอาการคล้ายกับคนบ้า ไม่มีใครคิดจะช่วยเพราะรู้ว่าถึงช่วยไปก็เปล่าประโยชน์ พสุธาหายไปร่วมชั่วโมง หากอยู่ในกองดินจริงๆ ก็ไม่มีทางที่จะรอดพ้นเงื้อมมือของมัจจุราชไปได้

แต่เรื่องบางเรื่อง...ก็ไม่ได้เป็นอย่างที่คาดเดาเสมอไป

ทันทีที่มีมือของผู้เป็นพ่อสัมผัสเข้ากับร่างของเด็กน้อย เขาก็แหกปากร้องเรียกลูกคนงานมาช่วยกันนำร่างของพสุธาออกจากกองดิน มัจจุราชแห่งนั้น เด็กชายยังไม่สิ้นลมหายใจ หากแต่ลมหายใจนั้นก็กลับแผ่วเบาเสียจนน่าเป็นห่วง ร่างเล็กถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลเพื่อเข้าห้องฉุกเฉินทันทีในเวลาต่อมา

แม้ปาฏิหาริย์จะไม่เกิดขึ้นบ่อย...แต่นั้นไม่ได้หมายความว่ามันจะไม่เกิด!

ความหวังที่ริบหรี่เหมือนตะเกียงที่ใกล้หมดน้ำมัน เวลานี้ตั้งมีคนมาเติมเชื้อเพลิงให้ใหม่โดยไม่คาดฝันเมื่อผู้เป็นแพทย์เดินออกมาจากห้องฉุกเฉินด้วยสีหน้ายิ้มแย้มซึ่งเป็นสัญญาณอันดีสำหรับคนที่กำลังเฝ้ารอ

“ลูกผมเป็นยังไงบ้างครับหมอ?” ผู้เป็นพ่อเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงละล่ำลึง นายแพทย์หนุ่มตบป่าของอีกฝ่ายเบาๆ ให้เขาใจเย็น ก่อนจะแจ้งอาการของลูกชายให้ฟัง

“ใจเย็นๆ ครับคุณพ่อ ลูกชายของคุณพ่อโชคดีมากเลยนะครับ

ปกติถ้ามีเคสแบบนี้ส่วนใหญ่เด็กมักจะขาดอากาศหายใจจนเสียชีวิต แต่เคสของน้องพสุหน้าว่าเป็นปาฏิหาริย์หนึ่งในล้านเลยก็ว่าได้ ตอนนี้น้องพสุฟื้นแล้วครับ คุณพ่อเข้าเยี่ยมได้ แต่หมอขอให้น้องพสุอยู่ดูอาการที่โรงพยาบาลอีกสักหนึ่งคืนนะครับ เพื่อต้องตรวจอะไรเพิ่มเติม”

“ขอบคุณครับคุณหมอ...ขอบคุณจริงๆ”

.....

นั่นคือสิ่งที่ผู้เป็นพ่อเล่าให้พสุธาฟัง เขาไม่รู้หรอกว่ามันคือสาเหตุของความสามารถพิเศษที่ติดตัวเขามาจบจนกระทั่งวันนี้หรือไม่ ความสามารถพิเศษ...ที่ไม่คิดอยากจะมี!

ตอนที่ 1

พิเศษ...
ที่ไม่อยากพิเศษ

พสุธาเคยสงสัยว่าตัวเองเป็นโรคจิต...

ตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นเด็ก เขาไม่รู้หรือกว่าผีหน้าตาจริง ๆ แล้ว เป็นอย่างไร รู้จักแต่ผีน้อยแคสเปอร์ที่เคยดูในวิดีโอที่พ่อเช่ามาจากร้านเช่าหนังแถวบ้าน เพื่อนนักเรียนอนุบาลที่เคยนอนข้างๆ กันตอนพักกลางวันเคยบอกว่าผีน่ากลัว ผีมีลูกตาถลนออกมาและจะกินเด็ก แต่เขาไม่เชื่อเพราะผีแคสเปอร์ที่เคยเห็นออกจะน่ารัก...พสุธาอยากมีเพื่อนเป็นแคสเปอร์

แต่ครั้งมานี้ๆ ดูแล้ว... พสุธาจำได้ว่าเขาเคยเห็นสิ่งที่ว่า
ครั้งหนึ่ง

วันนั้นเป็นเวลาเย็นมากแล้วสำหรับเด็กห้าขวบ วันนี้ผู้เป็นพ่อ จะมารับซักว่าปกติจึงฝากพสุธาไว้กับคุณครูเวรที่กำลังยืนเฝ้าที่กับคุณครูอีกคนตรงหน้าประตูโรงเรียน ที่สนามเด็กเล่นเวลานี้มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งนั่งแกว่งชิงช้าสีสวยเบาๆ โซ่ที่แขวนที่หนึ่งกับราวชิงช้าเสียดสีกันส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดไปตามจังหวะที่เด็กคนนั้นออกแรงเหวี่ยงชิงช้า พสุธาจ้องมองเด็กคนนั้น เธอมีใบหน้าที่ซีดเผือดราวกับคนไร้เลือดในร่างกาย แต่ใบหน้ากลับยิ้มแย้มอย่างเป็นมิตร เด็กน้อยพยายามนึกว่าเขารู้จักเด็กผู้หญิงคนนั้นไหม แต่นึกเท่าไรก็ไม่ออก ที่แน่ๆ เด็ก

ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เรียนอยู่ห้องเดียวกับพสุธาแน่นอน

“มาเล่นด้วยกันไหม ?” เสียงเชื้อเชิญของอีกฝ่ายดังขึ้น ด้วยความเป็นเด็ก กำแพงแห่งมิตรภาพจึงยังไม่สูงนัก ยินยอมที่จะให้ใครก็ได้ผ่านเข้ามาในชีวิต เช่นเดียวกับพสุธา เมื่อมีมิตรภาพหิวยื่นมาให้ เขาก็ยินดีที่จะรับมันอย่างไม่มีเงื่อนไขอะไรทั้งนั้น เด็กชายลุกขึ้นจากเก้าอี้มาหिनอ่อนที่นั่งอยู่แล้วตรงไปนั่งชิงช้าตัวข้างๆ เด็กคนนั้นทันที

“เธอยังไม่กลับบ้านหรือ ?” ผู้ถูกชวนเอ่ยถาม อีกฝ่ายมีสีหน้าเศร้าลงอย่างเห็นได้ชัด

“เรายังกลับไม่ได้...ยังไม่ถึงเวลา”

“ทำไมหรือ พ่อยังไม่มารับหรือ ?” ตามประสาเด็ก บางอย่างดูเหมือนจะเข้าใจง่าย ในขณะที่บางอย่างก็ยากที่จะเข้าใจ

“อยากรู้ไหม ? ลองเอาดินป้ายเปลือกตาเธอสิ แล้วเธอจะรู้ว่าทำไมเรายังกลับไม่ได้” เด็กหญิงบอก พสุธาทำหน้าที่ฉงนเล็กน้อยแต่ก็ยอมทำตามอย่างว่าง่าย เขาก็มองเอามือแตะที่ผิวดินใต้เท้าแล้วเอามาป้ายเปลือกตา ทันใดนั้น ร่างกายของพสุธาก็รู้สึกคล้ายกับจะหนาวสั่น สลับกับร้อนระอุขึ้นอย่างไม่ทราบสาเหตุ ภาพบางอย่างปรากฏขึ้นในดวงตาของเด็กน้อย

มันคือโรงเรียนในเวลาเย็นเหมือนอย่างเช่นวันนี้ ยังมีเด็กหลายคนวิ่งเล่นอยู่ที่สนามเด็กเล่น พสุธาเห็นเด็กผู้หญิงคนนั้นนั่งเล่นอยู่ที่ชิงช้าในตำแหน่งเดิม หากแต่มันไม่ใช่ชิงช้าสีสวยเหมือนวันนี้ ชิงช้าตัวนั้นมีสภาพเก่าคร่ำคร่า สนิมเขรอะจนทำให้มันเหมือนท่อนเหล็กเก่าๆ ถูกนำมาประกอบร่างเพื่อให้เป็นชิงช้า เด็กหญิงนั่งแกว่งชิงช้าเบาๆ หางตาเหลือบมองไปที่ประตูรั้ว รอคอยเวลาที่ผู้เป็นแม่จะมารับ

ทันใดนั้น เด็กชายร่างอ้วนสองคนเดินเข้ามาดิ่งเปียของ เด็กหญิงทางด้านหลัง เธอร้องโวยวายขึ้นแต่อีกฝ่ายกลับหัวเราะร่วนราวกับเป็นเรื่องสนุก ก่อนจะร่วมมือกันแกว่งชิงช้าให้สะบัดแรงขึ้น

เด็กหญิงพยายามร้องเรียกคุณครูให้ช่วยเหลือ แต่ด้วยเสียงดังจอลแวจองเด็ก ๆ หลายคนในตอนนั้นทำให้คุณครูไม่ได้ยิน และเพียงอึดใจเดียวร่างน้อยก็กระเด็นตกลงมาจากชิงช้ากระแทกเข้ากับพื้นดินอย่างแรงนั้นยังไม่ทันที่หัวของเด็กน้อยจนสมองกระจาย เด็กคนอื่นๆ ในสนามเด็กเล่นต่างพากันกรี๊ดร้องด้วยความตกใจ

...เหมือนร่างของพสุธาถูกกระชากอย่างแรงกลับเข้ามาในโลกแห่งความจริง...

เด็กชายหันไปมองที่ชิงช้าตัวข้างๆ ไร่ซึ่งเงาของเด็กหญิงคนนั้น มีเพียงชิงช้าที่กำลังแกว่งไกวอย่างช้าๆ

“น้องพสุคะ คุณพ่อมารับแล้วค่ะ” เสียงเอ๋อเรียกของคุณครูเวรทำเอาเด็กน้อยสะดุ้งโหยง

“คุณครูครับ เด็กผู้หญิงคนนี้หายไปไหนครับ ?”

“เด็กผู้หญิงที่ไหนคะน้องพสุ ? ไม่มีค่ะ ครูเห็นน้องพสุนั่งเล่นคนเดียววนะคะ” คุณครูบอกแล้วอุ้มเด็กน้อยลงจากชิงช้า ก่อนจะจูงให้พสุธาเดินไปหาผู้เป็นพ่อที่จอดรถรออยู่หน้าโรงเรียน เด็กน้อยยังไม่วายหันไปมองทางด้านหลัง ในขณะที่ชิงช้าตัวที่เขาเคยนั่งนิ่งสนิทแต่ชิงช้าตัวข้างๆ กลับยังแกว่งไกวราวกับมีใครนั่งอยู่บนนั้น

“จริงๆ นะครับครู ผมเห็นเด็กผู้หญิงถูกชิงช้าทับตาย”

“น้องพสุ!” คุณครูถึงกับหน้าถอดสี เรื่องนี้มันเกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อน ตอนนั้นพสุยังไม่ได้เข้าเรียนที่นี่ แล้วเด็กน้อยจะรู้ได้อย่างไรว่าเกิดอะไรขึ้น หรือบางทีเด็กอาจจะเคยเห็นข่าวในโทรทัศน์ก็เป็นไปได้

“กลับบ้านดีกว่าค่ะ พรุ่งนี้เจอกันนะคะน้องพสุ อย่าลืมทำการบ้านที่ครูสั่งนะค่ะ”

“ครับคุณครูเบญ...สวัสดีครับ” เด็กน้อยยกมือไหว้คุณครูแล้ววิ่งไปที่รถของผู้เป็นพ่อซึ่งจอดไม่ห่างกันนัก ในขณะที่มือกำลังจะเปิด

ประตูดุ ส่ายตาของเขาก็เลื้อบไปเห็นเด็กผู้หญิงคนนั้นยืนอยู่ทาง
ด้านหนึ่งของกำแพงโรงเรียน เด็กหญิงโบกมือให้กับพสุธา ก่อนจะเดิน
หายเข้าไปในกำแพงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

พสุธาไม่รู้หรือกว่านั้นไม่ใช่สิ่งที่คนปกติจะทำ...เด็กน้อยคิดว่า
นั่นคือมายากล

พสุธาหวังว่าสักวันจะให้เด็กหญิงสอนมายากลอย่างที่สองฝ่าย
ทำบ้าง แต่ก็ไม่เคยเจอเด็กหญิงคนนั้นอีกเลย...

กว่าจะรู้ว่าสิ่งที่พบเมื่อครั้งยังเรียนอนุบาลเรียกว่า 'ผี' ก็จนเมื่อ
อยู่ชั้นประถมแล้ว

พสุธากลายเป็นเด็กโกหกในสายตาเพื่อนๆ และพ่อแม่ เขา
เล่าเรื่องที่เขาเห็นผีในที่ต่างๆ ให้คนรอบข้างฟัง ทุกคนต่างคิดว่าเขา
เพ้อเจ้อ โดยเฉพาะพ่อแม่ที่ถึงขั้นพาตัวของพสุธาไปพบจิตแพทย์เพราะ
คิดว่าเป็นอาการผิดปกติจากการขาดอากาศหายใจในกองดินเมื่อครั้งยัง
เด็ก แต่การรักษาดำเนินไปได้เพียงไม่กี่ปีเท่านั้นก็เลิกรักษาเพราะคิดว่า
อาการของลูกชายหายไปแล้ว แต่นั่นเป็นเพราะพสุธารู้ว่าหากเขายัง
นำเรื่องที่สามารถเห็นวิญญาณได้ไปบอกใครต่อใคร ทุกคนต้องหาว่า
เขาบ้าและจะไม่มีคนคบ เรื่องราวอาจเลวร้ายจนถึงขั้นถูกส่งตัวไป
อยู่โรงพยาบาลบ้า ในเมื่อทุกคนเห็นว่าเขาเป็นเด็กเลี้ยงแกะ เขาก็จะ
สวมบทเลี้ยงแกะอีกครั้งด้วยการไม่แสดงอาการอะไรให้คนอื่นรู้ว่าเขา
มีความสามารถพิเศษ พสุธาจึงพยายามทำตัวกลมกลืนกับทุกคน ครั้น
เมื่อพ่อแม่ถามถึงอาการ เขาจะบอกว่าทุกอย่างปกติดี ทั้งที่ความจริง
ไม่ใช่อย่างนั้น!

บ่อยครั้งที่ต้องทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ยามที่เห็นวิญญาณ
เหล่านั้นปรากฏตัว แต่ด้วยเพราะความที่ยังเป็นมนุษย์ กิเลสตัณหา
ความใคร่รู้ยังมีอยู่เต็มเปี่ยมในจิตสำนึก ในบางครั้งพสุธาก็อยากรู้ว่า

วิญญาณที่เขาเห็นนั้นตายเพราะอะไร มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นในผืนดินที่เขาไปเหยียบย่าง

เป็นความทรงจำที่น่ากลัวซึ่งยังจำฝังใจ...

สมัยเรียนมัธยมปลาย หลังจากเรียนคาบสุดท้ายเสร็จ กิจกรรมของพสุธาคือการเล่นฟุตบอลกับเพื่อนๆ ที่สนามทางด้านหลังของโรงเรียน วันนั้นก็เช่นกัน ทันทีที่เสียงออดหมดเวลาเรียนดังขึ้น ชายหนุ่มกับเพื่อนคอบเดียวกันก็ตรงดิ่งไปยังสนามฟุตบอลตามปกติ แม้จะมาเล่นฟุตบอลทุกวันแต่พสุธากลับไม่เคยรู้สึกถึงความผิดปกติของสนามฟุตบอลแห่งนี้ แต่วันนี้มันแปลก...เขารู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวเหมือนคนเป็นไข้ พยายามคิดในแง่ดีว่าอาจเป็นเพราะไหม้อ่านหนังสือเตรียมสอบเอ็นทรานซ์หนักตึ่ๆ กันมาหลายคืน แต่จิตใจสำนึกบอกว่ามันไม่ใช่อาการเดิมๆ กำลังจะกลับมา...มันจะมาทุกครั้งยามที่ร่างกายอ่อนแอและอาการแบบนี้มันอาจเป็นเพราะมีดวงวิญญาณบางดวงต้องการจะสื่อสารกับพสุธา

ชายหนุ่มทำเหมือนอย่างเคยคือพยายามเอาหูไปนาเอาตาไปไร่เสีย สนุกอยู่กับเกมการแข่งขันที่เติมพันด้วยไอศกรีมกะทิหน้าโรงเรียน แต่ทำอย่างไรเขาก็ไม่สนุก อาการตัวรุ่มๆ เริ่มแปรเปลี่ยนสภาพเป็นร้อนผ่าวที่ใบหน้า พสุธายกมือขอเปลี่ยนตัวกลางเกมการแข่งขันก่อนจะไปในงักที่ข้างสนาม ยกขวดน้ำของตัวเองขึ้นมาจิบเล็กๆ เพื่อเรียกความสดชื่นให้คืนมาสู่ร่างกายที่กำลังเหมือนมีบางสิ่งคุกคาม ชายหนุ่มเพ่งมองออกไปไกลๆ แล้วปล่อยใจให้ว่าง แต่หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ สายตาของเขา กลับเห็นใครบางคนยืนนิ่งอยู่ริมสนามฟุตบอลอีกฝั่ง ชุดนักเรียนของ อีกฝ่ายมีสภาพมอมแมม เมื่อเพ่งพินิจพิจารณาดูแล้วก็นึกแปลกใจว่าไม่คุ้นหน้าอีกฝ่ายเลยสักนิด เพียงอึดใจหลังจากนั้น ชายหนุ่มปริศนาก็วิ่งเข้ามาในสนามฟุตบอลเหมือนต้องการจะขอร่วมทีมด้วย แต่นั่นอาจไม่น่าตกใจเท่าร่างกายของเขา กลับวิ่งผ่านเหล่า

บรรดาเพื่อนๆ นักฟุตบอลไปอย่างง่ายดาย พสุธานั่งตัวแข็ง รู้ได้ทันทีว่านั่นไม่ใช่คน...แต่คือดวงวิญญาณ!

อีกฝ่ายก็เหมือนรู้ว่าพสุธาเห็นเขา ชายหนุ่มหันมายิ้มให้กับคนเห็นผีด้วยลักษณะที่เรียกว่าหัวกับตัวไปคนละทางกัน เขาหัวเราะร่าที่เห็นใบหน้าของพสุธาขีดเลือด ก่อนจะวิ่งทะลุประตูฟุตบอลแล้วหายแวไปทางพงหญ้าอีกด้านหนึ่ง ไม่รู้อะไรจิตใจให้พสุธาเอ๋อมือไปแตะดินของสนามฟุตบอลแล้วนำมาป้ายที่เปลือกตา ร่างกายสั่นเทิ้มด้วยความหนาวสั่นทั้งๆ ที่ควรจะร้อนระอุจากการออกกำลังกาย ภาพวันวานผ่านเข้ามาในดวงตาของชายหนุ่ม...

สนามฟุตบอลแห่งนี้ไม่เหมือนปัจจุบันนัก ต้นไม้บริเวณรอบๆ ยังเป็นเพียงต้นเตี้ยๆ ที่พอให้ร่มเงาได้บ้าง ที่สนามฟุตบอลนั้นมีนักเรียนชายจำนวนหนึ่งกำลังเล่นฟุตบอลกันอย่างสนุกสนาน พสุธาเห็นเขา... ชายหนุ่มคนที่มาปรากฏตัวให้พบ เขาดูเหมือนจะทำหน้าที่เป็นกองหน้าที่เก่งกาจ ดูจากฝีมือการเลี้ยงลูกแล้วยิงโค้งเข้าประตูฝ่ายตรงข้ามได้อย่างสวยงาม เสียงเฮดังขึ้นด้วยความดีใจของฝ่ายชนะ เรื่องน่าจะจบลงแบบนั้น...แต่ไม่

ในขณะที่เพื่อนๆ ทอยยเดินกลับเข้ามาในสนามนั้น ชายหนุ่มคนนั้นที่เดินรั้งท้ายกลับหยุดนิ่งลงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย มือข้างหนึ่งจับที่หน้าอกด้านซ้าย สีหน้าดูเจ็บปวดอย่างรุนแรง เขาทั้งสองข้างอ่อนลงจนล้มหน้าคว่ำไปกับพื้นสนาม เพื่อนคนหนึ่งหันไปเห็นเข้าก็ร้องโวยวายขึ้น ก่อนจะพากันเข้าไปหาเพื่อนที่ล้มอยู่ที่ริมสนามแล้วช่วยกันประคองชายคนนั้นออกไปอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นภาพก็ตัดมาที่หน้าโรงเรียนในยามเช้า อาจารย์ไพศาลซึ่งยังดูหนุ่มมากเมื่อเทียบกับปัจจุบันเดินขึ้นมายืนหน้าแสดนตตรงเสาธงพร้อมทั้งประกาศใส่ไมโครโฟน

“ขอให้นักเรียนทุกคนร่วมยืนไว้อาลัยให้กับนายธนกิจ นักฟุตบอลของโรงเรียนที่เสียชีวิตด้วยอาการหัวใจวายเมื่อเย็นวานด้วยครับ”

พสุธาสะดุ้งเฮือกเมื่อมีมือเย็นๆ ของใครคนหนึ่งมาจับไหล่ของเขา จิตที่หลุดลอยกลับเข้าสู่ร่าง ชายหนุ่มหน้าซีด เหงื่อกาฬแตกไหลเต็มร่างจนอีกฝ่ายต้องถาม

“เฮ้ย...ไอ้พสุ แกเป็นอะไรหรือเปล่าวะ เรียกตั้งหลายที ไม่ยอมตอบ”

“เปล่าๆ ไม่มีอะไร” ทั้งๆ ที่เป็น แต่ต้องตอบปฏิเสธเพราะไม่รู้ว่าจะอธิบายความพิเศษของตัวเองให้อีกฝ่ายฟังได้ยังไง...ใครกันล่ะจะเชื่อ!

“ไฉนวะ วันนี้ดูเหนื่อยๆ นะ?”

“ก็คงอ่านหนังสือดีๆ ติดกันหลายวันนะ ไม่มีอะไรหรอก”

“เออ...พักบ้างอะไรบ้าง ดูอย่างฉันนี่ นอนตีสามทุกวัน อ่านหนังสือเหมือนกันแต่อ่านการ์ตูน ฮ่าๆ” ผู้เป็นเพื่อนหัวเราะร่วน พสุธายิ้มแหยๆ ยังตกใจกับสิ่งที่เห็นเมื่อครู่ สายตากวาดมองไปทั่วบริเวณสนามแต่ไม่พบชายคนนั้นแล้ว “เดี๋ยวฉันไปเล่นต่อก่อนนะ วันนี้ไม่ไหวก็ยังไม่ต้องลงสนาม เดี่ยวจะสร้างประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอีก” กล่าวจบแล้วยังไม่ทันที่ผู้เป็นเพื่อนจะก้าวเดินไป ประโยคหนึ่งก็หลุดออกมาจากปากของพสุธา...ประโยคที่ทำให้ผู้เป็นเพื่อนถึงกับหยุดชะงัก หันกลับมามองด้วยสีหน้าฉงน

“เพราะเคยมีคนหัวใจวายที่สนามนี้ใช่ไหม?”

“เฮ้ย...แกรู้ได้ยังไงวะ? แกเข้ามาตอน ม.ปลายนี่นา แต่ตอนที่รุ่นพี่สนิทตาย ฉันยังอยู่ ม.1 อยู่เลย”

“เอ่อ...มีคนเล่าให้ฟังนะ ไม่มีอะไรหรอก แกไปเล่นบอลต่อเถอะ เดี่ยววันนี้ฉันขอตัวกลับบ้านก่อน จะได้ไปนอนพักผ่อน” พสุธาคว้ากระเป๋าเป้ขึ้นมาสะพายแล้วเดินดุ่มๆ ออกจากที่ตรงนั้น เนื่องด้วยกลัวว่าจะถูกผู้เป็นเพื่อนเข้าชี้้อีกกว่ารู้มาจากใคร

หลังจากที่พสุธาทำบุญกรวดน้ำให้รุ่นพี่สนิท เขาก็ไม่เคย

พบเจอชายหนุ่มอีกเลย ชีวิตกลับเข้าสู่สภาวะปกติ อาจจะได้เห็นวิญญาณเร่ร่อนผ่านไปมาบ้างแต่ก็ไม่ได้สนใจ เพราะการสนทนานั้นอาจนำภัยมาสู่ตัว

แต่ยังมีอีกครั้งหนึ่ง...ที่เขาเห็นวิญญาณและยังจดจำไม่เลือนหายไปตราบนานวันนี้

วันที่ชีวิตได้ก้าวขึ้นสู่บันไดอีกขั้นของชีวิต วันที่พสุธาเอ็นทรานซ์ติดคณะและมหาวิทยาลัยที่ตัวเองต้องการ เป็นเวลาเย็นย่ำแล้วที่ผ่านศึกการรับน้องมาตั้งแต่เช้าของวัน ร่างกายของชายหนุ่มเปราะบางเกินไปด้วยสีที่รุ่มที่บรรจงแต่งแต้มให้ ผมที่ไวยาวตอนปิดเทอมถูกมัดจุกให้กลายเป็นเด็กประหลาด แต่ความอายที่เคยมีมลายหายไปหมดแล้วเมื่อเห็นว่าคนอื่น ๆ ก็โดนไม่ต่างจากเขา

“เฮ้อ...มานั่งเป็นวงกลมตรงนี้ เร็วๆ อย่าซุกซน เดี่ยวจับยึดกะปิอีกนะโว้ย!” รุ่มพีปีสองวางท่าเป็นนักเลงใหญ่ขู่อุ่นน้อง คงจริงอย่างที่เค้าว่ากัน รุ่มพีที่เคยโดนรับน้องก็มักอยากจะแก้แค้นรุ่มน้องของตัวเองในปีต่อไป แต่ถ้าหากเป็นเขา เขาจะทำดีกับรุ่มน้อง เพราะในเมื่อเราเคยผ่านมันมาแล้ว ก็น่าจะเข้าใจความรู้สึกของคนที่ถูกกระทำมากกว่าจะสืบต่อประเพณีที่รุนแรง แต่ก็นั่นแหละ ขึ้นชื่อว่าประเพณี...มันย่อมเปลี่ยนแปลงกันยาก

นักศึกษาเฟรชชีปีหนึ่งที่สภาพชะมุกชะมอมต่างพากันมานั่งเป็นวงกลมตามที่รุ่มพีสั่ง บางคนเริ่มทำความรู้จักกันแล้ว ขณะที่บางคนยังกลัวกับการผูกมิตรใหม่ สำหรับเขานั้นได้พูดคุยกับเพื่อนใหม่บ้างแล้ว แต่ก็ยังไม่ใคร่สนใจจะคุยเยอะมากมายในตอนนี้อยู่ มีเวลาอีกมากในการทำความรู้จักเพื่อนร่วมคณะ

“เอาละ ก่อนที่จะปล่อยให้กลับบ้านกันวันนี้ ที่มีเพลงสถาบันมาให้ทุกคนร่วมกันร้อง เพลงนี้จะรวมพวกเราเป็นหนึ่งเดียวกัน” น้ำเสียงที่เคยดูตันกลับอ่อนโยนขึ้นมาราวกับเป็นคนละคน รุ่มพีที่ที่เหลือต่างพากัน

เดินแจกเทียนสีขาวให้รุ่นน้องถือคนละเล่ม เมื่อแจกจนครบทุกคนแล้วจึงเริ่มจุดเทียนที่ชายคนหนึ่งแล้วสั่งให้จุดเทียนส่งต่อกันไปเรื่อยๆ ในขณะที่ห้องฟ้ากำลังมืดลง แสงสว่างจากเปลวเทียนนับสิบกลับส่องสว่างจ้า

“เออละ ขอให้น้องๆ ทุกคนยืนขึ้น เราจะมาร่วมกันร้องเพลงประจำสถาบันเรา ต่อไปนี้ทุกคนคือเลือดสีเดียวกัน เป็นศิษย์สถาบันเดียวกัน ต้องรักกัน สามัคคีกัน... จำไว้ ร้องเพลงตามพวกพี่ๆ ที่จะร้องนำทีละท่อนนะ” หัวใจหันไปหารุ่นพี่ที่เหลื่อแล้วพยักหน้าเป็นสัญญาณให้เริ่มร้อง

“ถีนีเพื่อผองเรา สุขใจยิ่งได้มาเยือน ขอจดจำมิเคยลืมเลื่อน...” พสุธาร้องตามหลังจากที่รุ่นพี่เว้นจังหวะไว้อย่างเหนื่อยอ่อนอยากเร่งวันเวลาให้ผ่านไปเร็วๆ เสียที เขาคิดถึงเตียงนอนที่บ้านเป็นที่สุด!

ทันใดนั้น มีสิ่งหนึ่งที่ทำให้พสุธาตาสว่างขึ้นทันที... ความรู้สึกอย่างนั้นเกิดขึ้นอีกแล้ว มันเป็นอาการที่หนาวแต่ร้อน เลือดภายในร่างกายเย็นเฉียบ ในขณะที่ผิวหนังด้านนอกร้อนระอุตั้งคนเป็นไข

อีกแล้ว... เขากำลังจะเห็นมันอีกแล้วใช่ไหม ?

“คนที่พี่เรียกชื่อ ให้ออกมายืนกลางวงเดี๋ยวนี้ นายกิตติพงศ์ นางสาวตรีตรา และนายพสุธา” น้ำเสียงของรุ่นพี่กลับเข้มขึ้นมาอีกแล้ว คนที่ถูกเรียกชื่อสองคนแรกเดินออกไปยืนกลางวงเพื่อนๆ อย่างงงๆ ขณะที่พสุธาไม่ได้เดินออกไปตามเสียงเรียก เขาแทบไม่รู้เลยว่าตัวเองคือหนึ่งในสามคนนั้น จนรุ่นพี่ต้องเรียกอีกครั้งด้วยที่ท่าไม่สບอารมณ์ “นายพสุธาคนไหน... ทำไม่ไม่ออกมา!”

“เฮ้ย... นายชื่อพสุธาหรือเปล่า ? รุ่นพี่เค้าเรียกนะ” เพื่อนที่อยู่ข้างๆ สะกิดเจ้าของชื่อ ชายหนุ่มสะดุ้งโหยง เอามือข้างที่ไม่ได้ถือเทียนปาดเหงื่อที่ผุดขึ้นเต็มหน้าผาก ก่อนจะเดินไปกลางวงเพื่อนๆ อย่างงงวย ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมรุ่นพี่ต้องเรียกเขาออกไป

“มาครบกันแล้วไซ้ใหม่ อยากู้อะลิว้าทำไมถึงเรียกสามคนนี่มา เพราะสามคนนี่ทำความผิดไว้ ผิดอย่างร้ายแรง!” สายตาดูดันของรุ่นพี่ ทำเอาทั้งสามมองหน้ากันเล็กลัก ไม่รู้ตัวว่าไปทำอะไรผิดไว้ “พวกมัน ทั้งสามคนต้องจบชีวิต!”

“หา...จบชีวิต!” สามคนพูดขึ้นแทบจะพร้อมๆ กัน เพื่อนร่วมคณะหน้าซัด นี่ทำความผิดถึงกับต้องฆ่าต้องแก๊งกันเลยหรือ เคยได้อ่านแต่ข่าว ไม่นึกว่าจะได้มาเจอกับตัวเอง

“ไซ้...จบชีวิต จบชีวิตเด็กอายุ 17 เข้าสู่เด็กอายุ 18 แสบปีเบิร์ธเดย์!” อยู่ๆ น้ำเสียงที่กระซอกโงกฮากก็กลายเป็นมีมิตรไมตรีเสียเหลือเกินจนทั้งสามตั้งตัวแทบไม่ทัน รุ่นพี่กลุ่มหนึ่งดึงพลุกระดาดส่งเสียงดังปังเพื่อเป็นการเฉลิมฉลอง รุ่นพี่ผู้หญิงหน้าตาสะสวยที่ดูแล้วน่าจะเป็นดาวคณะเดินถือเค้กก่อนเล็กจุกเทียนเข้ามากลางวงนักศึกษาบรรยากาศที่เคยมีนึ่งแปรเปลี่ยนเป็นรื่นเริงโดยพลัน “ความผิดที่ว่าคือไม่ยอมบอกคนอื่นว่าวันนี้คือวันเกิดของพวกเธอสามคน ต่อไปนี้พวกเราคือพี่น้องร่วมสถาบัน มีทุกข์ร่วมทุกข์ มีสุขร่วมสุข...แสบปีเบิร์ธเดย์เอ้า...พวกเรา ช่วยกันร้องเพลงวันเกิดให้สามคนนี่หน่อย”

สิ้นเสียงคำสั่ง เพื่อนๆ ร่วมคณะก็ช่วยกันร้องเพลงวันเกิดให้กับทั้งสามคน พสุธาไม่ได้มีอาการร่วมแต่อย่างใด เขายังรู้สึกเหมือนตัวเองไม่สบายอย่างหนักอยู่ ในหูอื้ออึ้งเหมือนมีแมลงหวี่สักล้านตัวกำลังบินไปมา สายตามองไปยังเปลวเทียนบนขนมเค้ก เห็นมันซ้อนกันจนไม่สามารถนับจำนวนได้

ทันใดนั้น เขารับรู้ได้ว่ามีหน้าของใครคนหนึ่งยื่นเข้ามาระหว่างไหล่ของเขากับไหล่ของเพื่อนที่ชื่อกิตติพงศ์ แต่เมื่อเขาได้เห็นใบหน้าซัดเผือดนั้นก็รู้ว่าไม่ใช่คน ปากที่แหว่งลอกนั้นแสบเยิ้มให้พสุธา ในขณะที่เพื่อนอีกสองคนกำลังเตรียมเป่าเค้กเมื่อเสียงเพลงวันเกิดถึงท่อนสุดท้าย บุรุษลึกลับที่ว่าก็เตรียมจะร่วมเป่าเค้กก่อนนี้ด้วยเหมือนกัน

“แฮปปีเบิร์ธเดย์...ตู้...ยู”

พสุธาไม่ได้เป่าเค้กหรอก เขามัวแต่จ้องชายคนนั้นที่ยืนหน้าเข้ามาเป่าเค้กด้วย เสียงเฮของรุ่นพี่และเพื่อนๆ ดังขึ้น ชายคนนั้นยิ้มให้พสุธา ก่อนจะเดินออกไปจากที่ตรงนั้น พสุธามองตามด้วยหัวใจที่เต้นระทึก ไม่รู้ว่าดวงวิญญาณดวงนั้นจะทำอะไร แต่เขามีลางสังหรณ์... ลางสังหรณ์ที่ไม่ค่อยดีนักว่าจะได้เห็นอะไรที่น่ากลัวแบบที่เคยเห็น ทุกครั้งที่เกิดอาการผิตปกติ

แล้วก็เป็นเรื่องอย่างนั้น!

เขาเห็นวิญญาณของชายนิรนามหยุดยืนนิ่งอยู่ที่ฝาผนังอาคารเรียน ก่อนจะค่อยๆ ใช้มือทั้งสองข้างแตะไปที่ผนังปูนแล้ว ออกแรงดึงร่างของตัวเองขึ้นไปทำราวกับเป็นตุ๊กแก เมื่อปีนขึ้นไปถึงบนยอดอาคารเรียนแล้วก็ยืนนิ่งอยู่บนนั้นชั่วอึดใจก่อนจะกระโดดลงมา หัวสมองกระแทกกับพื้นซีเมนต์จนแตกกระจายกระเด็นไปทั่วบริเวณลานกิจกรรมของคณะ พสุธาหน้าซีด ยืนตัวแข็งที่อยู่กับภาพที่เห็น

“นายพสุธา ทำไมไม่กลับไปยืนที่เดิม” เสียงของรุ่นพี่ที่เอ่ยทักทำเอาเขาสะดุ้ง รีบเดินกลับเข้าที่ สายตามองตรงไปยังสถานที่เกิดเหตุซึ่งตอนนี้ไม่มีใครแล้ว

“วันนี้ทุกคนคงเหนื่อยมากแล้ว กลับบ้านไปพักผ่อนได้และเตรียมตัวกับการเป็นนิสิตใหม่ของที่นี่ ยินดีต้อนรับครับ” เสียงปรบมือของทุกคนดังขึ้นเป็นสัญญาณแห่งความยินดีก่อนที่จะดับเทียนแล้ว พวกเขากันแยกย้ายกลับบ้าน คงจะมีแต่พสุธาเท่านั้นที่ยืนนิ่งอยู่ตรงจุดเดิม สายตามองตรงไปที่ตึกนั้น พยายามควบคุมความอยากรู้อยากเห็นของตัวเอง

ไม่...อย่าอยากรู้...อย่าอยากรู้!